

Sygn. akt **II AKa 155/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Mania
Sędziowie:	SA Andrzej Olszewski SA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Brocka

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2015 r. sprawy

1) **D. Z.**

2) **S. P. (1)**

oskarżonych z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i innych

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 25 maja 2015 r., sygn. akt III K 273/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. F. i adw. P. P. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

Andrzej Wiśniewski Andrzej Mania Andrzej Olszewski

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 §1a k.p.k. sporządzone tylko co do oskarżonego S. P. (1))

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 25 maja 2015r. rozpoznał sprawę S. P. (1) oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20 lipca 2014 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z., będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 23.06.2004 r. w sprawie II K 92/04 za czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 23.02.2007 r. w sprawie II K 547/06, gdzie została wymierzona mu kara łączna 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 25.09.2007 r. do 14.03.2008 r. oraz od 15.05.2009 r. do 25.11.2009 r. i w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności, używając przemocy oraz D. Z. posługując się nożem i grożąc jego natychmiastowym użyciem dokonali rozboju na osobie E. G. (1) i T. G. (1) w ten sposób, że wdarli się do mieszkania E. G. (1) a następnie uderzając pięściami i rękoma po głowie E. G. (1) oraz łapiąc ją za rękę i kopiąc w nogę a T. G. (1) uderzając rękoma po twarzy, patelnią w głowę oraz rozcinając naskórek twarzy nożem, spowodowali u E. G. (1) obrażenia ciała w postaci sińców i krwiaków na udzie lewym i kończynie górnej prawej, sińców na twarzy w okolicy czołowej, jarzmowej lewej i żuchwowej prawej oraz w okolicy kąta żuchwy lewej, które to obrażenia naruszyły u pokrzywdzonej czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia na okres czasu do dni siedmiu, narażając tym samym pokrzywdzoną na bezpośrednie nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, natomiast u T. G. (1) spowodowali obrażenia ciała w postaci zlewających się sińców lewej połowy twarzy, liniowych otarć naskórka w okolicy czołowo – skroniowej lewej, podoczodołowej lewej i nosa, które to obrażenia naruszyły nietykalność cielesną pokrzywdzonego, narażając go tym samym na bezpośrednie nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, a następnie zabrali w celu przywłaszczenia E. G. (1) pieniądze w kwocie 250 zł a T. G. (1) pieniądze w kwocie 7 zł, czym działali na szkodę w/wymienionych pokrzywdzonych,

tj. o czyn z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 20 lipca 2014 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. w celu wywarcia wpływu na świadka E. G. (1) i T. G. (1) zagrozili im pozbawieniem życia w razie poinformowania organów ścigania o dokonanym przestępstwie na ich osobach, tj. o czyn z art. 245 kk

III. w dniu 21 lipca 2014 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z., będąc uprzednio skazany za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 23.06.2004 r. w sprawie II K 92/04 za czyn z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 23.02.2007 r. w sprawie II K 547/06, gdzie została wymierzona mu kara łączna 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 25.09.2007 r. do 14.03.2008 r. oraz od 15.05.2009 r. do 25.11.2009 r. i w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności, używając przemocy, grożąc E. G. (1) zgwałceniem oraz S. P. (1) posługując się nożem i grożąc jego natychmiastowym użyciem dokonali rozboju na osobie E. G. (1) i T. G. (1) w ten sposób, że wdarli się do mieszkania E. G. (1) a następnie uderzając ręką w twarz E. G. (1) a T. G. (1) uderzając rękoma po całym ciele, zabrali następnie w celu przywłaszczenia E. G. (1) pieniądze w kwocie 20 zł, czym działali na szkodę w/wymienionych pokrzywdzonych,

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 kk

IV. W dniu 21 lipca 2014 roku w M., działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. w celu wywarcia wpływu na świadka E. G. (1) i T. G. (1) zagrozili im pozbawieniem życia w razie poinformowania organów ścigania o dokonanym przestępstwie na ich osobach,

tj. o czyn z art. 245 kk

Sąd uznał oskarżonego **S. P. (1)** za winnego popełnienia zarzuconych mu czynów opisanych w punktach od I do IV części wstępnej wyroku i:

- za przestępstwo opisane w punkcie I części wstępnej wyroku na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

-za przestępstwo opisane w punkcie III części wstępnej wyroku na podstawie art. 280 § 2 kk wymierzył mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

-za przestępstwa opisane w punktach II i IV części wstępnej wyroku, przyjmując, że zostały popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, tj. w warunkach określonych w art. 91 § 1 kk, na podstawie art. 245 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk Sąd połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody:

a) za przestępstwo opisane w punkcie I części wstępnej wyroku poprzez zapłatę solidarnie od D. Z. i S. P. (1)

-kwoty 250 złotych na rzecz E. G. (1)

-kwoty 7 złotych na rzecz T. G. (1);

b) za przestępstwo opisane w punkcie III części wstępnej wyroku poprzez zapłatę solidarnie od D. Z. i S. P. (1) kwoty 20 złotych na rzecz E. G. (1).

Apelację od tego wyroku wywiedli prokurator i obrońca oskarżonego, jednakże prokurator cofnął swoją apelację w trakcie rozprawy apelacyjnej.

Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi:

1. mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez:

a. pominięcie w ocenie dowodów z zeznań pokrzywdzonych E. G. (1) i T. G. (1), zachodzącej między nimi rozbieżności w kwestii relacji czasowej pomiędzy zaborem przez S. P. (1) pieniędzy od pokrzywdzonej E. G. (1), a posłużeniem się przez oskarżonego D. Z. nożem w stosunku do pokrzywdzonego T. G. (1).

b. pominięcie przy ocenie zeznań pokrzywdzonych E. G. (1) i T. G. (1) ich warunków osobistych, w szczególności związanych ze skłonnością do nadużywania alkoholu, brakiem zdolności precyzyjnego relacjonowania zdarzeń z ich udziałem, czy też myleniem przez nich fragmentów zdarzeń z dnia 20 i 21 lipca 2014 r., co ma znaczenie dla oceny wiarygodności ich zeznań.

c. pominięcie w ocenie dowodów z zeznań pokrzywdzonych E. G. (1) i T. G. (1), rozbieżności dotyczących użycia noża przez oskarżonych w dniu 21 lipca 2014 r., zachodzących między ich zeznaniami złożonymi w dniu 22 lipca 2014 r. oraz w dniu 23 lipca 2014 r. (k. 2-7, 15-18, a k. 87-88 oraz 89-90).

d. uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego S. P. (1) co do przebiegu zdarzenia z dnia 20 lipca 2014 r., a w szczególności twierdzenia, że po spostrzeżeniu, że oskarżony D. Z. uderzył patelnią pokrzywdzonego T. G. (1), krzyknął do D. Z., aby opuścili mieszkanie pokrzywdzonych, podczas gdy wyjaśnienia te znajdują oparcie w zeznaniach T. G. (1), złożonych w dniu 22 lipca 2014 r., którym Sąd I instancji dał wiarę w całości.

e. uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego S. P. (1) co do przebiegu zdarzenia z dnia 20 lipca 2014 r., że D. Z. musiał użyć noża już po tym, jak oskarżony opuścił lokal pokrzywdzonych, podczas gdy relację oskarżonego potwierdził D. Z. w swoich wyjaśnieniach.

f. uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego S. P. (1), że w przebiegu zdarzenia z dnia 21 lipca 2014 r. nie posługiwał się nożem i nie używał przemocy wobec pokrzywdzonych, jako sprzecznych z zeznaniami pokrzywdzonych

E. G. (1) i T. G. (1), podczas gdy zeznania pokrzywdzonych w tym zakresie są ze sobą sprzeczne, pokrzywdzeni mylili ze sobą zdarzenia z dnia 20 i 21 lipca 2014 r., a składając zeznania w dniu 23 lipca 2014 r. nie wspomnieli o użyciu noża przez oskarżonego.

2) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego S. P. (1) niedających się usunąć wątpliwości co do:

- faktu, czy oskarżony w dniu 20 lipca 2014 r. dokonał zaboru pieniędzy E. G. (1) przed, czy po tym jak oskarżony D. Z. użył noża w stosunku do pokrzywdzonego T. G. (1).
- użycia w dniu 21 lipca 2014 r. przez oskarżonych przemocy wobec pokrzywdzonych lub też zagrożenia przez nich natychmiastowym jej użyciem, celem dokonania zaboru pieniędzy.

3) art. 7 k.p.k. w zw. z art. art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie ustalenia, który z oskarżonych w dniach 20 i 21 lipca 2014 r. kierował groźby wobec pokrzywdzonych celem wywarcia na nich wpływu oraz czy czyny takie były objęte porozumieniem oskarżonych.

2. mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego rozstrzygnięcia:

1) poprzez przyjęcie, że w dniu 20 lipca 2014 r., najpierw oskarżony D. Z. uderzył patelnią oraz rozciął nożem naskórek na nosie i w okolicy lewego oka pokrzywdzonego T. G. (1), następnie wspólnie z oskarżonym S. P. (1) uderzali pokrzywdzonego pięściami po całym ciele, po czym oskarżony S. P. (1) zaczął obszukiwać pokrzywdzoną E. G. (1) i zabrał jej pieniądze z portfela, podczas gdy takie ustalenie przebiegu zdarzenia z dnia 20 lipca 2014 r. nie znajduje podstawy w zebranych materiale dowodowym.

2) poprzez przyjęcie, że w dniu 21 lipca 2014 r. oskarżony S. P. (1) posłużył się nożem, grożąc pokrzywdzonemu T. G. (1) jego użyciem celem skłonienia go do wydania pieniędzy, podczas gdy ustalenie to wzbudza wątpliwości wobec treści zgromadzonego materiału dowodowego.

3) poprzez stwierdzenie, że w dniu 20 lipca 2014 r. oskarżeni zagrozili pokrzywdzonym, że jeśli zgłoszą przestępstwo Policji, to ich zabiją, podczas gdy z zeznań T. G. (1) oraz wyjaśnień oskarżonych wynika, że groźby takie formułował wyłącznie oskarżony D. Z.,

4) poprzez stwierdzenie, że w dniu 21 lipca 2014 r. oskarżeni zagrozili pokrzywdzonym, że jeżeli zgłoszą przestępstwo na Policję, to ich zabiją, podczas gdy pokrzywdzeni nie byli w stanie wskazać, który z oskarżonych taką groźbę sformułował, czy też formułowali je obaj.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w części objętej pkt I tiret pierwszy jego sentencji poprzez zmianę kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego oskarżonemu S. P. (1) w zakresie czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.
- zmianę zaskarżonego wyroku w części objętej pkt I tiret drugi jego sentencji poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt III części wstępnej wyroku,
- zmianę zaskarżonego wyroku w części objętej pkt I tiret trzeci jego sentencji poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach II i IV części wstępnej wyroku,

a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji, do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd I instancji wydając wyrok będący przedmiotem kontroli instancyjnej dokonał prawidłowej oceny dowodów dotyczących tych zdarzeń, które stały się przedmiotem pierwszych czterech zarzutów części wstępnej wyroku. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, a także argumentom podnoszonym w piśmie procesowym oskarżonego złożonym przed rozprawą odwoławczą, Sąd zauważył nieścisłości w zeznaniach pokrzywdzonych, ale w sposób rozsądny je wyjaśnił. Przede wszystkim oba zdarzenia były zaskoczeniem dla pokrzywdzonych, a oskarżeni byli dla nich osobami nieznanymi, co nie sprzyjało ich dokładnemu opisowi. Zdarzenie było nie tylko zaskakujące dla pokrzywdzonych, ale spotkali się oni z dużą dozą agresji, by wspomnieć uderzenie patelnią, przeciągnięcie nożem po policzku, brutalne przeszukiwanie odzieży w poszukiwaniu pieniędzy skutkujące porozrywaniem odzieży. Oba rozboje oraz towarzyszące im zmuszanie świadków do określonego zachowania miały miejsce w ich lokalu mieszkalnym, co powoduje, iż Sąd miał do czynienia z relacją czterech osób: dwóch oskarżonych i obojga pokrzywdzonych.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zupełnie pozbawioną merytorycznego uzasadnienia jest wersja, jakoby oskarżeni udali się do mieszkania pokrzywdzonych w celu zwrócenia im uwagi za zbyt głośne zachowanie lub w celu posprzątania odchodów. Oskarżeni, jakby nie patrzeć na zdarzenie wybili dyktę w drzwiach, weszli do cudzego mieszkania, a gdyby rzeczywiście w zdarzeniu chodziło o zwrócenie uwagi, pokrzywdzeni nie nosiliby śladów uszkodzeń ciała, w tym przecięcia nożem policzka. Tę wersję Sąd I instancji zdyskredytował - w ocenie Sądu odwoławczego – słusznie.

Obrońca oskarżonego podnosi również rozbieżności w zeznaniach świadków złożonych w toku rozprawy apelacyjnej i w trakcie postępowania przygotowawczego. Tyle, że Sąd I instancji te rozbieżności również widział i poddał stosownej ocenie. Sąd zwrócił uwagę na naturalny proces zapominania, tym bardziej, że same zdarzenia miały brutalny i dynamiczny przebieg. Doświadczenie życiowe wskazuje, że wraz z upływem czasu pokrzywdzeni relacjonują zdarzenia mniej precyzyjnie, nadto pokrzywdzeni z uwagi na nadużywanie alkoholu mają problem z pamięcią długotrwałą. Pokrzywdzeni żyli obawy przed oskarżonymi, tak duże, iż nie stawili się na pierwszą rozprawę, na której mieli być przesłuchiwani, a następnie wnosili o przesłuchanie bez obecności oskarżonych. Słusznie S. P. (1) w swoim piśmie wskazał, że „jak byśmy byli (na rozprawie dop. Sądu), to nawet by się nie odzywali”. Temu właśnie ma zapobiegać regulacja, która pozwala pokrzywdzonym być przesłuchanym pod nieobecność oskarżonych. Zresztą po powrocie oskarżonych na salę rozpraw, przewodnicząca odczytała im zeznaniach świadków złożone podczas ich nieobecności, po czym oskarżeni nie mieli pytań i mogli złożyć wyjaśnienia, zresztą dość krótkie (k. 667). Nie doszło zatem do uchybienia jakimkolwiek uprawnieniom oskarżonych.

Przechodząc do wątku rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonych, należy wskazać, iż bezpośrednio po zdarzeniu ich relacje odpowiadały ustaleniom faktycznym Sądu. W dniu 22.07.2014r. E. G. (1) zeznała, że po wykopaniu dykty w drzwiach do jej mieszkania weszło dwóch mężczyzn. Na zwróconą uwagę co robią w jej mieszkaniu, jeden z mężczyzn uderzył ją pięścią w głowę powodując jej przewrócenie na kanapę. Drugi z mężczyzn sięgnął po patelnię i uderzył jej konkubenta w głowę z lewej strony i po tym uderzeniu T. G. (1) zalał się krwią. W tym samym czasie mężczyzna ten wziął nóż kuchenny i przeciął mu twarz. Pierwszy z mężczyzn zwracając się wulgarnie do pokrzywdzonej domagał się pieniędzy, ponownie bijąc ją po głowie. Oba napastnicy podeszli do T. G. (1) i bili go, po czym pierwszy z mężczyzn wrócił do pokrzywdzonej i przeszukiwał jej ubranie, zabierając 250 złotych. Gdy pokrzywdzona próbowała uciec z mieszkania została jeszcze kopnięta w nogę. Pokrzywdzona wskazała, że wychodząc grozili pokrzywdzonym śmiercią w razie zawiadomienia policji.

Na k. 5-6 znajduje się dalsza część zeznań, w której pokrzywdzona opisała zdarzenie z 21 lipca, gdy napastnicy ponownie wtargnęli do mieszkania i mężczyzna z bujną czupryną uderzył ją w głowę, a ponieważ była częściowo rozebrana próbował ją zgwałcić. Drugi z napastników przyłożył nóż kuchenny do szyi T. G. (1), który zerwał się z łóżka na pomoc konkubinie. D. Z. ponownie wyrwał pokrzywdzonej portfel i zabrał 20 złotych. Wychodząc mężczyźni ponownie zagrozili pokrzywdzonym śmiercią.

Zeznania te korespondują z zeznaniami T. G. (1) złożonymi również 22.07.2014r. (k. 15-17), który również wspominał o wtargnięciu do mieszkania, zastosowaniu bicia bezpośrednio po wejściu do mieszkania (co wyklucza tezę o zwracaniu uwagi na niestosowne zachowanie), użyciu patelni i noża kuchennego przez sprawcę, który podszedł do pokrzywdzonego i zabrał mu 7 zł. W ten sam sposób zrelacjonował przebieg zdarzenia z 21.07.2014r. Świadkowie w trakcie przesłuchania rozpoznali na tablicach D. Z. jako tego, który pierwszego dnia stosował przemoc wobec T. G. (1), a S. P. (1) – wobec E. G. (1).

Rozpoznanie ze zdjęć zostało wzmocnione okazaniami osoby, na których E. G. (1) rozpoznała S. P. (1), jako tego, który używał noża i patelni wobec jej konkubenta (k. 87-88). Również T. G. (1) wskazał na rolę S. P. (1) (k. 89-90) w zgodzie z zeznaniami konkubentki. Oboje pokrzywdzeni rozpoznali D. Z. i zindywidualizowali jego rolę w toku okazania osoby (k. 91-92 i 93-94), które to czynności miały miejsce w dniu 23 lipca 2014r. Oboje pokrzywdzeni w trakcie okazań podnosili fakt dwukrotnego wygłaszania gróźb pozbawienia życia przez oskarżonych. Mówiąc o tym zdarzeniu, podnosili, że obaj mężczyźni dopuścili się tych gróźb.

Jedyna rozbieżność jaka pojawiła się między zeznaniami z dnia 22 lipca 2014r. i okazaniami z dnia 23 lipca 2014r. dotyczyła tego, który z oskarżonych pierwszego dnia używał patelni i noża wobec T. G. (1) (pierwszego dnia jako sprawcę wskazano D. Z., a drugiego – S. P. (1)), natomiast w pozostałym zakresie nie ma różnic między tymi dowodami.

Nie można natomiast tym zeznaniom przeciwstawić jednej spójnej wersji wydarzeń, albowiem oskarżeni nie tylko, że składali wyjaśnienia sprzeczne między sobą, ale także niekonsekwentne, gdyż wielokrotnie je zmieniali. Wyraźnie widoczna jest cezura czasowa końca postępowania przygotowawczego, od której S. P. (1) w swoich wyjaśnieniach próbuje wyprzeć się udziału w rozbojach, a D. Z. przejmując na siebie odpowiedzialność za te czyny, jakby nie bacząc na to, że S. P. (1) już w pierwszych wyjaśnieniach, bezpośrednio po zatrzymaniu (23.07.2014r.) przyznał się do tego, że to on wyjął pokrzywdzonej portfel, a D. Z. w tym czasie przytrzymywał pokrzywdzoną. Oskarżony negował użycie przemocy innej niż przytrzymywanie po to, by umniejszyć swoją odpowiedzialność, tyle, że jego wersja nie tłumaczy przecięcia na policzku T. G. (1) i dużych sińców na ciele E. G. (1). W tych wyjaśnieniach S. P. (1) wskazał również na D. Z. jako sprawcę posłużenia się patelnią. W świetle tych dowodów nie sposób uznać ustaleń faktycznych Sądu I instancji odnośnie tego, kto używał 20.07 wobec E. G. (1) przemocy i zabrał jej portfel za dowolne, a tym samym Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do podważenia prawidłowości wyroku.

S. P. (1) w swoich pierwszych wyjaśnieniach wskazał, że nie wykopali płyty w drzwiach pokrzywdzonych, jednakże przesłuchiwany tego samego dnia D. Z. wyjaśnił, że to on (k. 110) trzy kopnął w drzwi i odleciała jedna z płyt drzwi. Potwierdził też, że zabrali pieniądze pokrzywdzonym, ale nie używając przemocy. Również i ta wersja nie tłumaczy rozległych i wielorakich obrażeń, jakich doznali pokrzywdzeni.

Przesłuchany przed prokuratorem D. Z. wyjaśnił, że obaj ze >

Jeżeli zestawia się te wyjaśnienia z wyjaśnieniami złożonymi już pod koniec postępowania przygotowawczego i później w toku postępowania sądowego, wyraźnie zauważalna jest tendencja S. P. (1) do umniejszania odpowiedzialności. Jak bowiem wytłumaczyć, że w pierwszych wyjaśnieniach złożonych przez pierwsze dwa dni po zatrzymaniu relacjonował zdarzenia, łącznie z podawaniem, iż widział moment użycia patelni, zaboru pieniędzy z ostatnimi wyjaśnieniami, w których wskazał, że podszedł do pokrzywdzonej, zabrał pieniądze z portfela, odwrócił się i wyszedł. Niespójność z wyjaśnieniami D. Z., niekonsekwencja wyjaśnień samego S. P. (1) są tak daleko idące, iż nie da się skonstruować logicznej i konsekwentnej wersji wydarzeń konkurencyjnej wobec zeznań pokrzywdzonych. Ich zeznania z dwóch pierwszych dni po zdarzeniu są rozbieżne tylko co do jednego istotnego szczegółu, czyli tego, który z oskarżonych użył przemocy wobec E. G. (1) w dniu 20.07.2014r., a tą wątpliwość Sąd rozstrzygnął w zgodzie z pierwszymi wyjaśnieniami S. P. (1), który wskazał, iż to on zabrał pieniądze od pokrzywdzonej. Pozostałe różnice w zeznaniach pokrzywdzonych wynikają ze zwykłego procesu zapominania i wypierania ze świadomości przykrych wydarzeń wzmocnionych stanem psychiki pokrzywdzonych i wieloletnim nadużywaniem alkoholu. Dlatego Sąd I instancji opierając się na zeznaniach pokrzywdzonych złożonych bezpośrednio po zdarzeniu i nie dając wiary oskarżonym nie uchybił przepisom postępowania, w szczególności art. 5 §2 i art. 7 k.p.k. Działanie zaś przez oskarżonych w tym samym

czasie, mając świadomość zachowań drugiego ze sprawców, a tym samym obejmowanie swoją wolą i wiedzą zachowań współoskarżonego, powoduje, iż Sąd prawidłowo przypisał oskarżonym współsprawstwo tak, co do dwóch rozbojów, jak i do obu przypadków zastraszania świadków. Zarówno zeznania E. G. (1) składane podczas zawiadomienia o przestępstwie, zeznania T. G. (1) złożone podczas okazania oskarżonych, jak i pierwsze wyjaśnienia D. Z. wskazują, że groźby wobec potencjalnych świadków wyrażali obaj oskarżeni. Także i w tym względzie Sąd nie dopuścił się dowolności.

Przestępstwo z art. 280 §2 k.k. nie wymaga do wypełnienia znamion, aby każdy z oskarżonych posługiwał się nożem, wystarczające jest bowiem, by posłużył się nim jeden z oskarżonych, a drugi akceptował ten fakt i działał wspólnie z osobą posługującą się takim narzędziem. Tak też miało to miejsce w niniejszej sprawie.

Nie budzi zaś wątpliwości fakt, że użycie noża wobec T. G. (1) nastąpiło przed zabraniem pieniędzy E. G. (1) i przed zaborem pieniędzy samemu pokrzywdzonemu, zatem stanowi o wypełnieniu znamion przestępstwa rozboju kwalifikowanego, tak w dniu 20 lipca, jak i 21 lipca 2014r. Z uwagi na obawy pokrzywdzonych i brak z ich strony większego oporu (poza próbą zgwałcenia pokrzywdzonej) nie może być mowy o tym, by użycie noża wiązać z chęcią utrzymania się w posiadaniu zagarniętego mienia, tym bardziej jeśli się zważy na chronologiczne usytuowanie momentu użycia noża i zaboru pieniędzy.

Dlatego na podstawie art. 437 §1 k.p.k., Sąd odwoławczy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego, ani innych przyczyn, dla których należałoby wyjść poza granice zaskarżenia.

Sąd rozstrzygnął o wynagrodzeniu obrońcy oskarżonego na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 5, § 19 pkt 1 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013r. poz. 461).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 624 §1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), uwzględniając brak dochodów oskarżonego, wymierzenie surowej kary, utrudniającej uzyskiwanie zarobków, a w konsekwencji uznając, że oskarżony nie będzie w stanie uiścić kosztów sądowych w terminie.

(A. Wiśniewski) (A. Olszewski) (A. Mania)